

видѣла, че една сливка нѣма. Тя казала за това на бащата.

— Кой отъ васъ изеде сливката? попиталъ бащата своитѣ дѣца. Всички отказали.

Иванчо се изчервилъ, като ракъ и рекълъ:

— И азъ не съмъ . . . . .

Бащата продължилъ:

— Ако нѣкой отъ васъ е изялъ сливката, не е направилъ добръ, защото тя има костилка. А който глътне костилката, слѣдъ единъ день става боленъ. Ето защо питамъ, кой е изялъ сливата.

Иванчо се уплашилъ отъ думитѣ на баща си и отговорилъ: „Татко, азъ хвърлихъ костилката прѣзъ прозореца. Нали нѣма да се разболея?“ Всички се засмѣли, като узнали, кой изялъ сливката. А Иванчо заплакалъ отъ срамъ.

Прилѣпъ.

сѣка лѣтна вечеръ, прѣди още да залезе слънцето, надъ главитѣ ни, като камъкъ прѣфучава нѣкой прилѣпъ. Той лѣти бързо, ту насамъ, ту нататкъ, до като се замори. Слѣдъ малка почивка пакъ почва своето хвърчене.

Прилѣпътъ се бои да излиза денъ, защото има много неприятели. Хората го убиватъ за нищо и никакво, грабливитѣ птици го търсятъ, а той е слабичкъ. Ето защо излиза само вечеръ и цѣла нощъ